

ГАРДИНОВАЧКИ - РАДНА БИОГРАФИЈА

24. IV 1951. дипломирао на Електротехничком факултету Техничке велике школе у Београду, одсек електричне снаге, са општом оценом 7,65 - „и тиме стекао титулу електротехничког инжењера и сва законска права која су за ову титулу везана.“ Диплома бр. 1315 издата у Београду 25. маја 1951. Потписи: ректор Техничке велике школе, Др. П. Кашанин, декан Електротехничког факултета, инж. Ранојевић, трећи потпис – „сопственика дипломе“ Гардиновачки Живојина
28. V 1951. Решење бр. 522: прима се у службу Електричног предузећа Београд и поставља у звању приправника млађег индустриског инжењера.
директор, Жаговац Јанко (факсимил потписа)
- Пропуст у евиденцији радног стажа, из 1956. године: у радној књижици стоји да је инж. Гардиновачки у Електрани провео 4 месеца и 3 дана уместо 1 годину 4 месеца и 3 дана .Тако је остало до краја.
24. X 1952. „Електробиро“, заступништво иностраних фирми, у звању помоћника директора и референта за јаку струју (док. 24. I 1953. – у потпису, дир. Никола Јовановић). У једном документу предузећа МАГ од 18. IV 1974. каже се да се поменута фирма интегрисала са предузећем „Универзал“, Бгд. Мајке Јевросиме 50, а да је према подацима из радне књижице инж. Гардиновачки у њој провео укупно 2 године и 25 дана – у потпису, пословни секретар МАГ-а, Г. Вранић.
1953. годину дана у школи за резервне војне официре у Нишу.
11. XI 1954. поново ступа на посао у Електрично предузеће Београд, радно место: инжењер инвестиција, реш. бр. 7208 од 15. XI 1954. Потпис: директор, инж. Милан Неђић
1. V 1955. решење о тарифном ставу од 18.000 динара на рад. месту инжењер инвестиција
26. X 1955. док. Пријава стана – Добрачина 22-24
4. II 1956. Реш. Бр. 9248/1/31-ХП1955, Гардиновачки Живојин, инжењер, поставља се на радно место шефа групе инвестиција са тарифним ставом од 25.000 динара месечно. „Плата по овом решењу има тећи од 1 јула 1955 године“. Потпис: претс.радничког савета, Сава Милић
8. IV 1956. члан Радничког савета Електране Београд (уверење 2499/13 од 13. IV 1956. – претс. изборне комисије, Бабушковић Светозар)
13. IV 1956. члан Управног одбора Електране у Београду (уверење 2852/1 од 27. IV 1956. – претсед. радничког савета Драгош Ивановић)
7. V 1956. решење којим се Гардиновачки Живојин, руководиоца инвестиција, премешта на радно место инжењера преноса (претсед. радничког савета Драгош Ивановић) Реш. Бр. 3000/7. V 1956. којим се Гардиновачки инж. Живојин, инжењер преноса, поставља на радно место вршиоца дужности шефа електрослужбе (претсед. радничког савета Драгош Ивановић).
6. II 1957. Радничком савету Електране Београд – отказ на службу и положај шефа електро службе из „објективних и субјективних разлога“; такође, оставка на положај члана Управног одбора и члана Радничког савета Електране Београд, из истих разлога.
17. IV 1957. Реш. 3592/9.V1957, Гардиновачки Живојин, електро инжењер, поставља се на радно место „шеф електро службе“ (потпис: претс.радн.савета, Хабуш Фрањо)
26. IV 1957. Живојин Гардиновачки, шеф електро одсека привремено се премешта на радно место в.д. техничког директора са платом од 32.000.- динара – почев од наведеног датума (Раднички савет, Реш.бр.4629/5.VI 1957., претс. Фрања Хабуш)

20. VI 1957. Раднички савет, претс. Фрањо Хабуш, доноси Решење бр. 4962/20.VI 1957. Живојин Гардиновачки, в.д. техничког директора, премешта се на радно место шеф електро службе са тарифним ставом од 26.500.- динара месечно (почев од 19. VI 1957.).
28. VI 1958. Решењем Извршног већа Народне скупштине Народне Републике Србије, ИВ Бр. 369, оснива се Предузеће за дистрибуцију електричне енергије – Београд, а „основна и обртна средства“ формирају се „издвајањем из `Електричног предузећа Стара централа - Београд` из дистрибутивних погона `Електросрем` - Земун` из погона производње ТЕ Земун, `Електросрем - Земун`, као и из преносног погона предузећа `Електрана Београд` и `Електросрем - Земун`“. Део средстава преузима „Предузеће Електроисток“ – Београд“.
- Тачка IV предвиђа да до конституисања предузећа, радом руководи инж. Гардиновачки Живојин, „досадашњи шеф преноса у Електрани – Београд, који има права и овлашћења директора предузећа.“, а следећа, тачка V, да се „конституисање предузећа има извршити до 31. јула 1958 године.“
- У потпису, секретар ИВ, Р. Грковић.
- У извештају в.д. директора Предузећа за дистрибуцију електричне енергије - Београд при предаји предузећа на управљање радном колективу стоји: „У циљу организовања Предузећа организована је и Главна комисија која је почела са радом 9. VII 1958 године. Као најважнији задатак ове Комисије била је израда организационе шеме Предузећа. Сем тога, Комисија је преко осам подкомисија радила на другим пословима неопходно потребним за организовање предузећа (...) Основно у организацији Предузећа као целине било је: извршити поделу рада по делатностима (...) Перспектива Предузећа јесте: сваке наредне године две до три милијарде динара нових инвестиција више, односно за толико повећање основних средстава.“
30. VII 1958 Реш. Бр. 5170/2.VIII 1958. – радни однос Гардиновачки инж. Живојину, електроинжењеру, на радном месту шефа електро-службе у Електрани Београд, „престао је 30 јуна 1958 године, закључно, услед његовог одласка у новоосновано предузеће за дистрибуцију електричне енергије Београд.“ Дир. инж. М. Недић.
- XI58./III59. специјализација у Француској - *Électricité de France*
Изгледа да је управо пред полазак на специјализацију почињен „привредни преступ“ разматран скоро годину дана касније пред Окружним привредним судом (в. ниже).
19. I 1959. Реш. Бр. 2105/19. I 1959. којим се Гардиновачки Маринка Живојин распоређује на радно место в.д. директор, са тарифним ставом у бруто износу од динара 65.900.- са исплатама по овом решењу почев од 1. X 1958. год. (Претс. Управног одбора, Сениша Накић)
30. III 1959. Два документа потписана истог датума:
1) „Приговор на стручну спрему и друге услове одабраних кандидата“ у коме стоји: „Анализом кандидата који су учествовали у конкурс и анализом одабраних кандидата закључује се да комисија за заснивање и отказивање радних односа, а и управни одбор нису водили довољно рачуна о потребама предузећа и интересима снабдевања града електричном енергијом.“ Задатак је био „не само да се попуне радна места, него првенствено да се обезбеди виши стручни ниво руководећег кадра (...) Међутим комисија није узела у обзир молбе свих кандидата који су имали потребне квалификације (...) с друге стране, чак и у случајевима где су разматрани кандидати са вишим стручним квалификацијама, на радно место се поставља кандидат са нижим стручним квалификацијама.“ Тако су отпала „3 инжењера, 5 техничара, 5 кандидата са средњом економском школом и 7 са средњом школском спремом, укупно 20 кандидата, а који би могли знатно поправити стручни ниво...“

2) „Извештај о незаконитом спровођењу конкурсног поступка за попуњавање руководећих радних места“ илустрован примерима:

„ - Ing. Павле Петровић постављен је за управника погона изградње, конкурисао за шефа отсека инвестиција.

- Златко Гржаља постављен је за шефа отсека књиговодства, конкурисао је за финансијског ревизора.

- Живојин Киковић постављен је за шефа финансијске оперативе, конкурисао је за шефа отсека књиговодства.

- Душанка Леви, кандидат ван предузећа, постављена за референта за реализацију прихода од електричне енергије, конкурисала за главног ликвидатора личних доходака.

- Ing. Војислав Плазинић постављен је за шефа отсека високонапонске мреже, конкурисао за шефа отсека градске мреже

- Техн. Синиша Накић постављен је за шефа отсека градске мреже, конкурисао за шефа диспечерског центра и шефа ванградске мреже.

- Ing. Бранислав Марковић постављен је за референта трафостаница 35 kV, конкурисао за шефа отсека високонапонске мреже.

- Борис Лазић постављен за финансијског ревизора и инструктора, конкурисао за директора привредно рачунске службе.“

Изванредна анализа богато илустрована примерима из које се види да је повређиван на првом месту конкурсни поступак – кандидати су постављани на радна места за која нису конкурисали а за која, према правилнику, због саме те чињенице нису могли бити ни разматрани; нарушен је, затим, правни интерес кандидата – јер правилник није доследно примењиван па су неки чланови правилника у неким случајевима уважени а у другим нису; извршена су, затим, постављења на радна места која нису обухваћена конкурсом и која не постоје у тарифном правилнику предузећа; многи кандидати од стране изборне комисије нису били ни разматрани. Изгледа да би психолози имали шта да кажу о ефекту оваквог поступка чак и на мотивацију и радни елан кандидата који јесу добили постављења. Осим тога, за неупућене, руководство фирме (предузећа) увек сноси одговорност. Ова два документа, иако писана са сасвим другом намером, практично-пословном, организационом, данас сведоче о процепу у који је инж. Гардиновачки упао, између својих двеју позиција: формално-каријерне и практично-стручне. Она трећа, питање националног интереса, никад није ни била разматрана. Свака је имала своју моралну димензију.

20. V 1959. Подноси писмену оставку на одборничко место у Већу произвођача Градског народног одбора и Савету за комуналне послове Народног одбора Града Београда као и у Већу произвођача Народног одбора општине Стари град због преласка на нову дужност ван Београда.

(У ЕДБ до 25. V 1959. године)

20. VI 1959. решењем бр. 01-2282/1-59 Извршног већа Нар. Скупштине АП Војводине поставља се Гардиновачки инг. Живојин, досадашњи вршиоц дужности директора Предузећа за дистрибуцију електричне енергије у Београду, за главног електро-енергетског инспектора Електро-енергетског инспектората Аутономне Покрајине Војводине. Потписи:
Сава Мали, секретар ИВ; Геза Тиквицки, претседник ИВ АПВ

18. IX 1959. Претрес у Окружном привредном суду (ПК 404/59) у Београду против Предузећа за дистрибуцију електричне енергије „Београд“, Скендербегова бр.47, и окривљених Гардиновачки Живојина, директора, и Лазића Бориса, директора привредно-рачунског сектора истог предузећа.

У Пресуди донетој у име народа стоји, између осталог:

„У конкретном случају окр. су на дан 5 новембра 1958 год. са жирорачуна из обртних средстава исплатили износ од 7.057.050.- дин. за набавку струјомера који чине основна средства предузећа. Ово је утврђено на основу пријаве НОО

Стари град бр. 17088 од 3 јуна 1959 год., записника састављеног на дан 2 јуна 1959 год. поводом утрошка обртних средстава у инвестиције као и на основу допуне овог записника од 24 јуна 1959 год. и признања окривљених учињеног на главном претресу.

Код овако утврђеног чињеничног стања веће је нашло да су се стекли сви потребни елементи привредног преступа из чл.121 ст.1 тач.1 Закона о средствима прив. организација на основу кога је окр. предузеће по принципу објективне одговорности оглашено одговорним и кажњено док су окривљени Гардиновачки и Лазић као одговорна лица у прив. Организацији оглашени кривим кажњени на основу чл.122 ст.1 истог Закона.

Приликом одлучивања веће је ценило и одбрану окривљених да су они морали да утроше предметни износ обртних средстава јер се предузеће с једне стране налазило у врло тешкој финансиској ситуацији а с друге стране постојала је опасности да Београд у појединим деловима града остане без електричне енергије и да је о овоме био упознат НО града Београда и његова финансиска инспекција који су толерирали ово ненаменско трошење, па је нашло да је иста без утицаја на основу одговорности окривљених тј. да није такве природе да би искључила одговорност окривљених. Уствари одбрана претставља околност под којима је дело извршено а коју је веће имало у виду приликом одмеравања казне. То што су НО града Београда и финансиска инспекција толерисали утрошак обртних средстава неовлашћују окривљене да врше против законите радње.

У вези изнете одбране веће додаје да куповином или некуповином струјомера део града неби остао без електричне енергије. Уствари ово питање су могли да реше сами нови корисници електричне енергије куповином струјомера обзиром да окр. предузеће, посвојим правилима, није обавезно да кориснику електричне енергије да и струјомер.“ Предузеће је морало да плати казну од 500.000.- динара а окривљени по 10.000.- сваки, у року од 15 дана по правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

По сведочењу супруге пок. инж. Гардиновачког, обавезу због које су издати струјомери преузели су стари техничари, приучени, на вишим местима. Све је то објављено у дневној штампи – пресуда. Два-три дана касније, Скупштина или друго надлежно тело Града, додели Ж. Гардиновачком награду од 10.000.- динара без објављивања и званичне потврде о награди – „јер се знало да је то намештаљка“. Тако је трошак за исплату те казне рефундиран.

26. X 1959. Решење 04-1553/3-59, Нови Сад
Гардиновачки инг. Живојин, из Зрењанина прима се у службу у Секретаријат за индустрију и занатство Извршног већа Народне скупштине АП Војводине и поставља у звање виши референт, прве врсте и распоређује у VIII платни разред основном месечном платом од динара 18.400.- (и словима). Време у „логору за политичке кривце због рада у НОП-у“ 1944. као и оно проведено у Бугарској у својству „управника домова“ и у Градском комитету СКОЈ-а у Зрењанину у два наврата током 1944. и 1945. признато „за напредовање по пропису“ различитих чланова Закона о јавним службеницима па му је, уз оно из радне књижице, „у године службе за напредовање укупно признато време од 8 година, 7 месеци и 19 дана“ – опет без оне једне године с почетка каријере, у Електричном предузећу – Београд.
- XI 1959. На захтев ЗЕПС-а а уз усмени споразум за инж. Живојиним Гардиновачким, донета су одговарајућа решења Секретаријата за индустрију и занатство и Извршног већа Војводине „о разрешењу главног електро-енергетског инспектора електро-енергетског инспектората АП Војводине закључно са 30. XI 1959. године.“
3. XII 1959. Реш. Бр. 14033 – Гардиновачки инг. Живојин, главни електро-енергетски инспектор Електро-енергетског инспектората АП Војводине преузима се у службу, поставља и распоређује на радно место главни диспечер ЗЕПС-а,

- редни број 6 Табеле тарифног правилника ЗЕПС-а са личним дохотком 44.000.-, умањен за 6 % због недовољног укупног стажа и стажа у електропривреди и увећано за 6 % због сталности у ЗЕПС-у – почев од 1. XII 1959.
Решењем Бр.11662/10.X.1961. је тарифни став истог радног места повећан „за 7000.- динара у нето износу месечно“ – за 7 % (гл.дир. инг.Б.Урошевић)
- 15-25.VI 1960. Међународна конференција великих електричних мрежа у Паризу (Cigré 1960) „М. Z. Gardinovacki (Yougoslavie) № 001754“
19. II 1962. налази се на положају начелника диспечерског одељења ЗЕПС-а (Реш.бр.1631)
23. III 1962. Реш. Бр. 08-1059/1 Секретаријата за индустрију НР Србије именован је у комисију за избор и постављење директора ТЕ Колубара у Великим Црљенима. Руководилац групе је био инг. Душан Чкребић а трећи члан Лазар Васиљевић.
23. IV 1962. Решењем бр. 3852 постављен за начелника диспечерског одељења са укупним бројем бодова 501.
5. VII 1963. Реверс на примљену легитимацију рез. официра – војну књижицу бр. 7093 „задржану у органу народне одбране НОО Стари град, до повратка именованог из иностранства“ – пут у Алжир у оквиру Техничке помоћи (1963/64).
1. IX 1964. Реш.ењем бр. 6209/22 IX 1964 главног директора ЗЕПС-а, инж.Б. Урошевића, Гардиновачки Живојин, дипл.инг., распоређен на радно место главног диспечера, поставља се за директора погонског сектора и распоређује на радно место бр.5 табеле Правилника са 555 бодова укупно, и вредношћу стартног бода од 169.- динара.
26. VI 1965. Реш.бр.3813 Заједнице електропривредних предузећа Србије којим Гардиновачки Маринка Живојину, ВИС-директор Погонског сектора престаје радни однос код ове Заједнице 30. јуна 1965. године, тј. са даном када престаје са радом Заједница (Чл.72 Основног закона о електропривредним организацијама) – у непрекидном радном односу од 1.12.1959.
Још једним решењем радни однос се продужује за месец дана по потреби службе (реч је о сређивању документације за термоелектрану „Обреновац“), и престаје закључно са 31.XII 1965. године.
31. XII 1965. Реш.бр.23, Термоелектрана Обреновац, Предузеће у оснивању, а „на основу привременог правилника о расподели средстава за личне дохотке предузећа у изградњи ТЕ Обреновац одобреног на II седници Радничког савета Здруженог електропривредног предузећа Србије 24.XII1965. године“, Гардиновачки Живојин, ВСС – ел.инжењер, преузима се на рад од Здруженог електропривредног предузећа Србије од 1.I 1966. године и распоређује на радно место бр.2 – технички директор привремене систематизације радних места предузећа у изградњи ТЕ Обреновац.
„До отпочињања радова на градилишту ТЕ Обреновац у Обреновцу радно место је у Београду, а после тога на градилишту ТЕ Обреновац.“
- ЕДБ 1966. После овога, Живојин Гардиновачки је био на месту директора погонског сектора Електродистрибуције са ког места је смењен без решења: донето је, међутим, решење о постављењу инж. Слободана Бабина и – објављено у штампи.
- Од 1.IX 1966. у предузећу „Електросрбија“ – на радном месту генералног директора (јавио се на конкурс објављен у „Политици“).
После неког времена, пошто је Електросрбија после реорганизације стала на ноге и почела успешно да послује а имајући у виду, не само пословну ситуацију

фирме „Термоелектро“ која му је била позната,¹ већ и чињеницу да се производни и пословни програми двеју фирми понегде и преклапају, осмишљава и реализује интеграцију тих двају колектива формирајући нови – Минел.²

Датум формирања 25. III 1970. године

МИНЕЛ: Машиноградња
 Инсталација
 Електропостројења

9.XI.1970. „На основу чл.75 Основног закона о избору радничких савета и других органа управљања у радним организацијама, чл.79 Статута предузећа Минел и Одлуке Радничког савета Предузећа Минел са VI-те седнице од 06.ноцембра 1970 године, за Генералног директора предузећа Минел именује се Гардиновачки Живојин, дипломирани електро инжењер. Одлука о именовању ступа на снагу даном доношења, тј. 6.ноцембра 1970 године.“ У потпису, Јовановић Милан, инжењер, предс.радничког савета

Фабрика у Новом Пазару – оснивач Минел - „инсистирао и zaloжио се“ – пребацио део производног програма Електросрбије у Нови Пазар (осигурачи).

4. VI 1971. Оснивање мешовите фирме `Адриа-Минел` а.д. у Боготи, Колумбија – на основу сарадње `Термоелектра` (и `Инвест Импорта`) започете још 1968, или чак 1966. године са приватном фирмом са којом је склопљен уговор о заступништву и кооперацији. Очекивало се да ће постојати и пословна проходност у друге земље Латинске Америке.
Више о епилогу в. 18.6.1976/23.VI 1976/15.VIII 1976 као и 21. I 1974.

27. IV 1972. МИНЕЛ – Сектор за кадровске, правне и опште послове упућује Окружном јавном тужилаштву у Београду Кривичну пријаву због основане сумње да су извршена кривична дела из чл. 115, 160.а, 314 и др. К.З.
„У дане 7.8. и 9. јануара 1972. године руководство предузећа одржало је у Јарменовцима заједно са представницима органа управљања и друштвено-политичких организација предузећа састанак на коме је извршена анализа пословне политике предузећа.“
После овог састанка, наводи се у пријави, Управни одбор је на својој седници 11. јан. 1972. донео одлуку којом у потпуности прихвата и подржава све донето на седници у Јарменовцима. Посебном одлуком, међутим, Управни одбор разрешио је дужности два руководиоца: в.д. директора Радне јединице за монтажу ЕИП и директора Минел-Комерца.
После овога, у Јединици за монтажу ЕИП дошло је, како стоји даље у истом тексту, до организованог отпора спровођењу одлука УО. О овоме су писале и „Политика Експрес“ и „Вечерње новости“.

Кроз читав фебруар 1972. Управни одбор спроводи поступак за измену и допуну Одлуке о организацији Предузећа. Пролази се читава процедура – утврђивање предлога кроз дискусије на зборовима радних људи, доношење коначног предлога и његово подношење Радничком савету, који коначно, 25. фебруара 1972. доноси одлуку о изменама и допунама Одлуке о организацији Предузећа.

После овога у Р.Ј. за монтажу ЕИП организује се „збор представника једног дела градилишта ове јединице“. Представници су одржавали збор у Уралској улици бр. 9 током више дана: то су

¹ Утемељитељ, инж. Богољуб Урошевић, отишао је из фирме средином педесетих година; у ово време, у фабрици котлова радио је инж. Бранко Гардиновачки, Жикин млађи брат, машински инжењер по струци.

² Сумиран приказ сарадње са странцима у периоду 1966-74 в.ниже

били „радници углавном са великим личним приходима“, а по садржини и начину дискусије претпостављено је да је реч о организованом штрајку и да је био усмерен до те мере једнострано да је свако озбиљно излагање представника управе предузећа било повицима и звиждуцима онемогућено.“ Хитно се заказује ванредна седница РС и одржава се 3. марта уз присуство радника са скупа. Раднички савет остаје при претходно донетој одлуци о организацији предузећа, међутим, „скуп радника није имао намеру да се разиђе“, па ни да пусти чланове РС да напусте зграду, па је „под овим притиском и претњом“ предвече донета одлука о накнадном преиспитавању дела одлуке о изменама и допунама Одлуке о организацији Предузећа а који се односи на РЈ за монтажу ЕИП „у циљу организационог прилагођавања ове радне јединице примени уставних амандмана и зацртаној политици самоуправних односа, при чему треба изучити све специфичности рада и живота ове радне јединице.“

У периоду од 4. до 20. марта 1972. године одржан је низ састанака на свим нивоима, огранака и организација СК, органа управљања, саслушани су ставови појединаца – носилаца организованог отпора примени одлука органа управљања. Извршена је анализа обуставе рада и донета оцена привредне активности и политичке ситуације у Предузећу. И Председништво организације синдиката Предузећа је донело своје закључке, слично закључцима организација СК. Одржани су, затим, после састанака друштвено-политичких организација, зборови радних људи и савети радних јединица, заузети ставови по поменутих питањима и дати предлози. Раднички савет се упознаје са свим поменутих и на седници 14. IV 1972. доноси одлуку за разрешење овог питања. У међувремену, један од смењених руководиоца води радни спор са Предузећем због разрешења од дужности в.д.директора РЈ за монтажу ЕИП али га суд у том делу тужбеног захтева пресудом од 5.4.1972. одбија.

После овога, у предузећу се ту и тамо организују обуставе рада а 24. IV 1972. непознато лице „у име Збора радних људи“ градилишта поменуте РЈ у Панчеву позива „на састанак збора у Уралску број 9 у Београду где ће се решавати важна питања радне јединице за монтажу ЕИП“. На пошти се није могла добити копија овог телеграма нити податак о пошиљоцу. Испоставља се да су и сами запослени на градилишту у Уралској улици добили исти телеграм – председник збора радних људи градилишта у Панчеву доставља „свим председницима зборова и управницима градилишта ове радне јединице у читавој земљи“ телекс којим их извештава да је позив на збор лажан. И други руководиоци чине исто уз захтев да се одложи сваки долазак радника у Београд - а управник и председник збора се сматрају одговорним. Постојало је и обавештење о томе да су радници и на раније, поменуте зборове упућивани по путним налозима, уз дневнице. Упркос свему, на дан 26. IV 1972., на сам први дан IV конференције СКС, радници стижу на скуп у Уралску 9. Током претходне ноћи дошло је било и до већих изгреда – туче на градилишту у Цељу, па су и органи реда интервенисали. Како је Предузеће у том тренутку изводило „радове на најкрупнијим објектима у земљи као што су: Алуминијумски комбинат – Титоград, Термоелектрана – Тузла, Цинкарна – Цеље, Заводи „Застава“ – Крагујевац, РТБ – Бор и др.“ подносиоци кривичне пријаве закључују да из свега проистиче да је ова акција „уперена на дезорганизацију у предузећу у циљу изазивања застоја у раду и неизвршења плана предузећа, а све у намери подривања привреде и самоуправљања и то на прикривен и подмукао начин. Прикривен је плаштом остварења самоуправних права а подмукао због саме намере.“ На једном месту, нешто раније, каже се и да су поједини радници од почетка играли двоструку улогу. Наводе се затим имена експонираних учесника и каже се да је све време било ангажовано „цело руководство предузећа / проширени колегијум, представници органа управљања и представници друштвено-политичких организација у предузећу.“ Затим, да „постоји могућност да је кроз начин деловања овог последњег догађаја овај проблем предузећа искористио и непријатељски елемент.“

Незаконитом скупу у Уралској 9 одржаном 26. априла присуствовало је и неколико новинара. Новинари најпре нису пуштени на скуп али су под претњом „да ће да лете главе“ пропуштени. Сутрадан, разрешени в.д. директора долази на своје бивше радно место и насилно га заузима, помоћник директора МГД бива скоро избачен из канцеларије, директору МГД се поручује преко секретарице да више не долази у своју канцеларију „јер ће га уколико дође линчовати“. Каже се и да је „једно лице из ове групе“ изјавило: „Ми ћемо ово све средити по стаљинистичким методама.“ Описани догађаји су „онемогућили нормалан рад у Монтажно-

грађевинској делатности Предузећа у којој је запослено укупно око 4.000 радника (око 40%) од укупно 11.000 запослених радника у Предузећу.“

На крају стоји:

„Молимо да ову кривичну пријаву узмете у ХИТАН поступак како би се спречиле штете по друштво, самоуправне односе у Предузећу као и огромне материјалне штете и нарушавање пословног угледа Предузећа у земљи и иностранству, а које трпе Предузеће и друштво.“

У потпису, генерални директор Предузећа, Гардиновачки Живојин, дипл.ел.инж.

17. IV 1973. ПТ-1441/72 – Окружно јавно тужилаштво подноси Окружном привредном суду у Београду измењени Оптужни предлог против Предузећа за пројектовање, производњу и монтажу енергетских и индустријских постројења „Минел“, Гардиновачки Живојина као генералног директора и још тројице руководиоца – двојице бивших директора Минел-Комерца и директора Минел-Инжењеринга, због пропуста у пословању са инвеститором „Цинкарна“ из Цеља током 1970, 1971. и 1972. године. (У потпису, зам.јав.тужиоца, Љубица Васић)
10. VII 1973. Одржан састанак Организације СК ЕФОП-а у сали Извршног одбора МИНЕЛ-а на коме је одлучивано по питању већ донете одлуке Статутарне комисије Општинског комитета СК Стари град и закључено да „по питању друга Гардиновачког Живојина (организација) нема више шта да расправља јер је одлука донета исправно а уколико Општински и Градски комитет СК сматра да Гардиновачки због своје политичке одговорности не заслужује казну искључење из чланства они нека преиначе казну, у ком случају ћемо поштовати демократски централизам у Савезу комуниста.“ У потпису, секретар орг. СК ЕФОП-а, Миладин Кољеншић³

Ова одлука је „на основу интервенције извесног броја другова из ООСКЈ“⁴ стављена ван снаге а сам Гардиновачки 1. октобра 1973. прелази на рад у Предузеће „Машиноградња“ Београд.

- 24./30. X 1973. одржан је нов састанак ООСКЈ, овај пут уз учешће Гардиновачког,⁵ на коме је донета одлука о кажњавању опоменом. Без одвезнице:
„Сутрадан, 31. X 1973. тражио сам од благајнице одвезницу, будући да се од 1. X 73. налазим у Предузећу `Машиноградња` и да се укључим у рад те организације СК. Настале су тешкоће, секретар није хтео да потпише одвезницу. Молио сам друга Лазића, секр. Градског комитета за интервенцију. На дан 1. XI 73 дошао сам до секретара конференције СК МИНЕЛ и молио за интервенцију. Друг секретар ме је обавестио да је накнадно утврђено, да на састанку 30. X 73. није био кворум за одлучивање, те да ће се одржати састанак само ради кворумске већине: искључиво гласање.“ – из жалбе на Одлуку огранка СКС Заједничких служби Минела о искључењу из СКЈ упућене Статутарној комисији конференције СКС Општине Стари град.⁶

2. XI 1973. Заказује се нов састанак „истог дана одржан у 14 h, у мом одсуству, а донета је одлука о мом искључењу из СКЈ.“⁷

У званичној Одлуци о искључењу из СКЈ (Општина Стари град; Назив орг. МИНЕЛ; Назив огранка ЕФОП /Заједничке службе/) стоји да је састанак организације – огранка одржан дана „30.10. и 2.11.73“, да су присуствовала 24 члана, да је „донета одлука да се Гардиновачки Живојин, рођен 25.8.1924. члан СКЈ од 1945., искључи из СКЈ.“ За одлуку је гласао 21 члан.

³ Овај састанак је одржан без присуства инж.Гардиновачког који је у то време био на боловању (започето у прединфарктном стању).

⁴ Из писма Ж. Гардиновачког упућеног ООСКЈ РЗЗС Минела од 5. децембра 1975. године.

⁵ „Састанак је одржан 24. и 30. X. 73. Учествовао сам оба дана у раду огранка“ – в. 21. I 1974.

⁶ в. 21. I 1974.

⁷ исто као под 4 – Ж.Гардиновачки је тог дана био на службеном путу у Смедереву.

У Образложењу стоје тешке оптужбе и замерке на његов професионални рад, на пословну етику, као и на морални лик комунисте.

„ Образложење

Што је својим радом и радом својих сарадника допринео да Предузеће западне у врло тешке финансијске тешкоће (...),

Зато што је својим радом омогућио да се створи акционарско друштво Адриа-Минел у Колумбији, супротно законским прописима наше земље (...),

Посебно је одговоран за свесно и нетачно информисање колектива Предузећа, форума и разних органа ван Предузећа о пословним резултатима, као и због неоправданог прикривања губитака иако је од званичних градских форума упозораван на то.

Што се као комуниста и први руководилац Предузећа није zaloжио за развијање самоуправних односа у колективу већ их је напротив захваљујући функцији и ауторитету кочио а тиме и лично допринео погоршавању међуљудских односа у колективу.

Што је често пута био аутор нелогичних и штетних организационих захвата који су увек Предузећу доносили велике губитке.

Што је заједно са својим најближим сарадницима креирао и у многоме допринео изradi и усвајању Основног самоуправног споразума који је у неким поставкама против уставан и против амандмански, а који је такође у многоме био узрок разједињености Минела, а давао шансе бирократским снагама да и даље задрже власт над расподелом дохотка.

Што је по свим уговорима које је он потписивао и учествовао у њиховој реализацији, у већини случајева, Минел имао огромне губитке.

Што се као комуниста није ни у једном моменту самокритички осврнуо на његов рад и деловање за период када је био генерални директор предузећа Минел.“ У потпису, секр.огранка СК ЕФОР-а, Миладин Кољеншић

На ову Одлуку, примљену лично, 21. XI 73 у 10h, како на њој стоји записано руком самог Гардиновачког, уложена је већ поменути жалба Општинском комитету.⁸

У међувремену,

26. VII 1973. ПК-1210/73 Окружно јавно тужилаштво у Београду подноси Окружном привредном суду у Београду Оптужни предлог против предузећа Минел и Гардиновачки Живојина, као генералног директора, што су противно чл.11 и 12 Закона о условима и поступку санације организација удруженог рада пропустили да у одређеном року, тј. до 30.03.1973. године обавесте Службу друштвеног књиговодства да су обезбедили покриће губитка као и пропустили да објаве одговарајући предлог повериоцима и СДК (до 14.04.73.). Гардиновачки Живојин добија позив за усмени јавни претрес заказан за 5. октобар 1973. у 12³⁰ - Нушићева бр.4 спрат 4 судница бр.6. (III ПК – 1210/73)

3. X 1973. Предузеће Минел доставља поднесак Окружном привредном суду у коме се признаје привредни преступ, међутим, указује се на околности које битно мењају поглед на кривицу: „... питање санације пословног губитка и питање принудног поравнања са повериоцима (је) преузео на себе генерални директор Живојин Гардиновачки и поред тога што је имао помоћнике у чији делокруг рада спада и питање санације.“ Даље се каже да је „Живојин Гардиновачки ступио у везу са одговорним људима Скупштине града, Привредне коморе града и Београдске банке и од њих добио чврста обећања да ће се обезбедити потребна сретства за санацију пословног губитка предузећа, те да са тих застане са пријавом пословног губитка Служби ДК, као и са позивом поверилаца за санацију.“ Наводи се затим да се Гардиновачки „теже разболео“ 26. III 1973 и био на боловању до 22. VI 1973. па је тако поменути рок (30.03.)

⁸ в. 21. I 1974.

прекорачен. Санација је извршена крајем маја 73 „те нису настале никакве последице пропуста који се предузећу ставља на терет.“ Даље стоји: „Исто тако у овом периоду, а због лоших прилика које су настале у предузећу, дошло је 31. III 1973. године до смењивања са дужности 21-ног руководиоца предузећа и заједничких служби којима нису одређени заменици, а међу којима и генералног директора и његовог помоћника – што је такође било од утицаја на наведени пропуст.“ 19. марта је именован нови генерални директор али је формална примопредаја дужности, и записнички извршена тек после повратка његовог претходника са боловања.

У потпису, генерални директор предузећа Минел, Стефановић Радоје.

5. X 1973. III ПК – 1210/73 – III казнено веће Окружног привредног суда држи главни претрес у присуству представника окр.предузећа и окр. Гардиновачки Живојина, бившег генералног директора окр. предузећа те заменика ОЈТ, Пантелије Јеринића, и истог дана доноси и објављује ослобађајућу пресуду. Између осталог, „суд је у доказном поступку извео читање решења овога суда од 21 јуна 73 године из кога је утврдио да је по датом решењу обустављен поступак принудног поравнања између предузећа „Минел“ и његових поверилаца (...)“ Председник већа – судија, Славко Јочић
21. XI 1973. ПТ-бр. 1225/73 Заменик јавног тужиоца Јеринић подноси жалбу на пресуду Окружног привредног суда – за Виши привредни суд. Не уважавајући ни пословне реалитете ни организационе околности, тужитељ предлаже да се пресуда преиначи и да се окривљени огласе одговорним и осуде на казне по закону.
21. 11. 1973. IV ПК – 1740/73 – позив за усмени јавни претрес против окривљених МИНЕЛ Београд – и поименце, Гардиновачки Живојина и још тројице руководиоца тог колектива заказан за 12.12.1973. у 11,30 у ул. Нушићевој бр.6 спрат IV судница бр.8. Судија, Мирослав Врховшек – предмет тужбе, в. 25. IX 1974.
- 11.12.1973. 100-4860 (IV ПК – 1740/73) Допис пословног секретара МАГ-а Г.Цекић-Вранић Окружном привредном суду којим се суд обавештава „да је Живојин Гардиновачки, дипл.инг., виши стручни сарадник овог предузећа, на службеном путу у СССР-у (Москва). Одлуком УО ЈУМЕЛ-а именовани учествује у раду радних група – експерата међувладиног комитета СФРЈ – СССР за техничку сарадњу и индустријску кооперацију.“ Даље се каже да се повратак именованог очекује после 20. XII 1973. и моли се за одлагање усменог јавног претреса под наведеним бројем заказаног за сутрадан.
21. I 1974. Жалба Живојина Гардиновачког на одлуку огранка СКС Заједничких служби пред. МИНЕЛ о искључењу из СКЈ упућена Статутарној комисији конференције СКС Општине Стари град на пет куцаних страна, са анализом формалних и суштинских разлога његовог неслагања са донетом одлуком.
- Поред анализе односа у Предузећу, насталих интеграцијом и оних наслеђених, нарочито из Термоелектра, могућности пословања у променљивим политичким околностима, доношења самоуправног споразума и несагласности самоуправних аката са појединим уставним одредбама, он наводи да је његова идеја била, пре свега, организација, односно реорганизација колектива на начин који би омогућио успешну производњу и проширење пословних могућности.
- Ту је и незаобилазно питање неуспешног пословања, па и самог оснивања мешовитог акционарског друштва Адриа-Минел у Боготи, Колумбија:
- „Оно о чему се у образложењу не говори, а што ја осећам као део политичке одговорности за стварање тог предузећа, и поред писменог и усменог уверавања амбасаде СФРЈ о лојалности

тих сувласника, то је да су то емигранти па и поред тога што имају пасоше и долазе у Југославију.“⁹

Закључне речи: „Околности под којима сам радио, чињеница да су сви моји иступи и акције биле стално јавне и на оцени свим члановима СК и колектива, мислим да пружају довољно разлога да не будем кажњен искључењем из СКЈ.“

- од 1. III 1974. Саветник ген. директора МАГ-а, инж. Милосава Друловића, за техничко-комерцијалне послове
25. IV 1974. „Комисија за статутарна питања СК Општине Стари град, решавајући по жалби друга Гардиновачки Живојина на одлуку о искључењу из СК“ на својој седници одржаној овог датума доноси одлуку о поништењу одлуке о искључењу из СК Гардиновачки Живојина коју је донела организација СК Заједничких служби Минела, „из статутарних разлога“. Не улазећи у политичку одговорност друга Живојина Гардиновачког и не ослобађајући га политичке одговорности, Комисија одлуку поништава зато што је „утврдила да Гардиновачки није присуствовао састанку организације СК када се расправљало о његовој одговорности и доношењу одлуке о његовом искључењу из Савеза комуниста.“¹⁰ (препис документа без овере тачности а у потпису стоји „за Комисију за статутарна питања СК Општине Стари град /Потпис нечитак“)
26. IV 1974. ПТ-бр. 1225/73 - Казнено веће Вишег привредног суда у Београду, као другостепеног, „у предмету привредног преступа противу окривљених: Предузећа МИНЕЛ из Београда и Гардиновачки Живојина бившег генералног директора предузећа“ а решавајући по жалби ОЈТ у Београду, доноси Пресуду којом се жалба делимично уважава и то у делу који се односи на само Предузеће које се кажњава на новчану казну од 10.000.- динара „коју казну има платити у року од 15 дана под претњом извршења.“ У осталом делу жалба се одбија као неоснована и првостепена (ослобађајућа) пресуда се у односу на окривљеног Гардиновачки Живојина потврђује. У Образложењу се помиње и састанак одржан у Републичком извршном већу 2. априла 1973. године. У потпису, председник већа, судија Љубомир Новаковић.
- 29.5. 1974. IV ПК – 1740/72 Окружни привредни суд у Београду – позив за усмени јавни претрес за Гардиновачки Живојина дана 11. јуна 1974. у 10,15 у Масариковој ул. бр.2 спрат2 судница бр.203. Предс.већа-судија Мр.Мирослав Врховшек¹¹
11. јуна 1974. Одржан је заказани усмени јавни претрес.
- VI-VII 1974. Иако се није жалила на одлуку Статутарне комисије из априла исте године, према обавештењу које Гардиновачки добија од другова, ООСКЈ Минела одржава нови састанак („негде у јуну-јулу, 1974.г“) и заузима став да нема шта још да у његовом питању одлучује, „а да Општински одн. Градски комитет одлучи о мом статусу у СКЈ и да ће се ОО СКЈ томе повиновати у складу са статутом и демократским централизмом. О овоме сам обавештен од другова, али ме секретар ООСКЈ ни усмено ни писмено није обавестио.“ У истом писму, упућеном ООСКЈ РЗЗС Минела 5. децембра 1975. године, тражи се да се све наведено расмотри и да се донесе одлука, и изражава се спремност на учествовање на састанку, по позиву.

⁹ „Пословни аранжмани Минела, односно ранијег `Термоелектра` са фирмом Адрија-Минел, потичу из 1966. године, када је испоручена опрема за кланице у Колумбију,“ стоји у Извештају комисије СК Минела формиране Одлуком Конференције Београдске организације СК. Посао је добио препоруку стручног консултанта из самог Минела као и препоруку Амбасаде у Колумбији па и подршку СИП-а. Пререгистрацијом у фебруару 1972 фирма је добила сасвим широко поље за своје пословање.

¹⁰ в. 2. XI 1973.

¹¹ предмет тужбе, в. 25. IX 1974.

20. IX 1974. Дописом кадровског одсека ЕДБ бр. 21657 Здруженом предузећу „Машиноградња“ – МАГ, на основу чл.44 Закона о правима и обавезама радника у удруженом раду, тражи се сагласност за преузимање друга Гардиновачки Живојина дипл.ел.инжењера, који би у ЕДБ-у почео са радом 1. X 1974. године. У документу састављеном сигурно у истом периоду, упућеном Савету Радне заједнице МАГ-а чији је предмет молба за споразумни прелазак у другу организацију удруженог рада, инж. Живојин Гардиновачки, у то време саветник генералног директора МАГ-а, каже:

„Познато вам је да још увек нисам регулисао статус члана СКЈ и не видим да ћу то у догледно време решити. Послови које обављам су такве природе да је тај статус неопходан, јер је, посебно у мом случају, то посао који може успешно и по себе и по радну организацију да обавља човек коме се не може било којим поводом, било у којој форми и било од ког лица или организације оспорити квалификација или морално-политичка подобност за те послове. Та околност мене оптерећује толико да не могу, нарочито у последње време, да ефикасно и ефективно делујем, у складу са сопственим сазнањем о потреби рада и деловања. Ради тога желим да се посветим стручном раду и у организацији где напред изнети моменти неће деловати ни на мене ни на посао, бар не у оваквој форми. Захваљујем се друговима на разумевању и досадашњој сарадњи и молим за разумевање и за ову моју молбу.“

25. IX 1974 IV ПК – 1740/72 – стигло је препоручено писмо са пресудом донетом 12. VI 1974. – сутрадан после одржаног усменог претреса. Насловљено је на „Гардиновачки Живојина, радника `Машиноградње`, Београд, Немањина 4“ Пресуђено је да су окр. „Минел“ Београд, окр. Гардиновачки Живојин и још тројица окривљених руководиоца одговорни што су „у току 1970. год. и 1971 и 1972. год. приступили извођењу грађевинских радова иако нису имали обезбеђена средства за уговорене радове – испоруку и монтажу опреме за инвеститора индустрију „Цинкарна“ из Цеља“; затим се наводе конкретни износи. Извршен је „привредни преступ из чл. 83 ст.1 тач.7 у вези ст.2 Основног закона о изградњи инвестиционих објеката.“ Окривљени се осуђују на новчане казне: окр. Минел на казну у износу од 20.000.- динара, окр. Гардиновачки на казну у износу од 1000.- динара а преостала тројица окривљених на по 500.- динара. „Окривљено предузеће је дужно изречену новчану казну платити у року од 15 дана по правоснажности пресуде под претњом извршења. Окривљеним одговорним лицима се извршење изречених казни одлаже УСЛОВНО за време од једне године уколико у том времену не учине други привредни преступ.“ Пресуда је образложена на три густо куцане стране.

7. X 1974. Писмо ген.дир. МАГ-а инж. Милосава Друловића Предузећу за дистрибуцију ел.енергије Београд – одговор на Допис бр.21657 – којим се даје сагласност за такав прелазак почев од 1. XI 1974. године.

На оба документа потврђен пријем копије уз датум и параф Ж.Гардиновачког

1. IX 1966. до
1. XI 1974.¹²

1) У машиноградњи и електромашинградњи и то од 1.9.1966 до 18.3.1973 као генерални директор Електросрбије, односно МИНЕЛ-а, а до 1.11.1974 као виши стручни сарадник – саветник генералног директора у МАГ-у – Машиноградња, Београд.

На пословима сарадње са СССР-ом по три основа:

¹² На основу личног приказа од 28.7.1975. године.

а) као члан радне групе за електромашиноградњу и машиноградњу при Комисији за привредну сарадњу Југословенско-совјетског међувладиног комитета учествовао је у свим консултацијама које су се у том периоду одржавале било у СФРЈ или у СССР-у.

б) као генерални директор Електросрбије и Минела, у непосредним контактима и пословним аранжманима са појединим совјетским увозно-извозним организацијама.

в) као радник (намештеник) МАГ-а – Машиноградње, Београд: на утврђивању учешћа предузећа чланица МАГ-а у пословима изградње нуклеарних електрана у организацији пословног удружења земаља СЕВ-а и Југославије за изградњу НЕ „Интератоменерго“, његовом обиму и сарадњи са предузећима чланицама ЈУМЕЛ-а и совјетским производним организацијама.

2) На повезивању и сарадњи са организацијама из осталих земаља СЕВ-а, углавном на плану извоза и индустријске кооперације:

ЧССР – заједничка производња нисконапонске опреме (прекидачи);

ДДР – извоз прекидача и трансформатора;

Пољска – котлови за ТЕ, заједничка производња и изградња;

ДДР – заједничка изградња прве 400 кV-не мреже у СФРЈ;

Ђердап-Београд, Ђердап-Бор са свим постројењима;

производња електричних локомотива са РК-Загреб и Румунијом и још неки покушаји са Мађарском и Бугарском без резултата.

3) Учествовао у стварању мешовитих друштава у земљи и иностранству: четири производно-монтажне организације и једна комерцијално-финансијска. Од тога, 2 производње су у земљи.

4) врло обиман рад на сарадњи са осталим, западним, као и неразвијеним земљама, значајан за предузеће и са великим могућностима за стицање искустава и нових знања везано за ову врсту послова.

1. XI 1974. ООУР Дистрибуција ел.енергије Електродистрибуције Београд на седници од 8. X 1974. године сагласила се са предлогом Здруженог предузећа машиноградња – МАГ да Гардиновачки Живојин може прећи на рад код ове ОУР 1. XI 1974. (ген.дир. Милосав Друловић)
6. XI 1974. ООУР Дистрибуција електричне енергије упућује Гардиновачки Живојина у ЈУР за послове од општег значаја где треба да буде распоређен на радно место Водећи инжењер (у потпису, шеф кадровског одсека, З. Живковић)
8. XI 1974. реш.21.657/8.11.1974. - Водећи инжењер у ЈУР за послове од општег значаја ЕДБ

2. XII 1974. писмо генералном директору Минела поводом записника Савезног девизног инспектора бр. 06-1340/1-74 од 15. XI 1974. године.

24. III 1975. писмо Скупштини радника Минела преко Техничког директора и још једно, треће писмо, упућено Скупштини радника преко Генералног директора

Сва три писма тичу се Друштва Адриа-Минел С.А. и документације о оснивању и раду те фирме, као и преноса првобитног минималног броја акција са имена Ж. Гардиновачког, као генералног директора Минела на фирму.¹³ Акције су остале уписане на инж. Гардиновачког и после престанка његове функције у Минелу, па чак и после његовог одласка из те фирме, упркос томе што је он неколико пута тражио да се тај пренос изврши, упркос томе што је већ дао потписано пуномоћје за ту трансакцију. У једном од ових писама он каже: „морам да Вам укажем да не желим даље, нити сам вољан ни пуномоћја, нити друга документа, у вези тога да потписујем и издајем, већ тражим да се акције што пре пренесу са мог имена.“

¹³ Овакво уписивање акција новоосноване мешовите фирме са седиштем у Колумбији било је неопходно према локалним прописима.

28. VIII 1975. Одл.бр.178 Радничког савета Инвест-Импорт, ООУР – Сектор за машиноградњу, вагоноградњу, бродоградњу и инвестиционе радове, донетом на редовној седници, одобрава се преузимање инж. Живојина Гардиновачког од Електродистрибуције са 1. IX 1975. године. Именовани се поставља на рад.место Вишег техничког саветника у II ООУР-у на неодређено време са стартном основном од 429 поена. У потпису, зам.предс.рад.савета, Илић Миодраг
18. 6. 1976. 09/Бр.27/4371/76 - Градски СУП доноси решење о одузимању пасоша бр. СЕ-153289 на име Гардиновачки Живојин „јер се против именованог води кривични поступак у Првом општинском суду Београд, због кривичног дела из чл.213/2 у вези ст.1 КЗ акт Ки 230 од 1.6.1976.“
23. јуна 1976. Ки.230/76 – Истражни судија I општинског суда у Београду, у кривичном предмету против Тодорић Александра, запосленог у Минелу, неосуђиваног, и Гардиновачки Живојина, из Београда, запосленог у Инвест-Импорту, неосуђиваног, због крив.дела несавесно пословање у привреди из чл.213 ст.1 у вези ст.2 КЗ, а одлучујући о захтеву за спровођење истраге I ОЈТ у Београду КТ 57/76 од 31.5.1976. год., на основу члана 148 у вези чл. 392 ЗКП, донео је наведеног дана РЕШЕЊЕ: СПРОВОДИ СЕ ИСТРАГА „Због основане сумње да су: У току 1971. и 1972. године, као одговорна лица Предузећа `Минел` из Београда, ул. Бранкова 30 и то окривљени Тодорић као директор привредно рачунског сектора, а окривљени Гардиновачки као генерални директор, радећи са колумбијском фирмом `Адриа` на формирању заједничке фирме `Адриа-Минел`, очигледно несавесно поступали у пословању, иако су могли и морали бити свесни да услед таквог пословања за `Минел` може наступити знатна имовинска штета, која је и наступила...“

Из више различитих докумената везаних за овај случај, може се видети следеће:

Вредност имовине фирме „Адриа“ из Боготе погрешно је утврђена. Власници колумбијске фирме, наши људи иначе (од којих један држављанин Колумбије), исплаћени су у потпуности и према договору али је због постојећег односа пријављеног и непријављеног капитала фирме пред колумбијским властима, „Минел“ ушао у ризик.

15. VIII 1976. Ки.230/76 – датум жига судске писарнице I општинског суда у Београду – „ОДЛУКА ЈЕ ИЗВРШНА“ – РЕШЕЊЕ донето 13. јула 1976 год. против двојице именованих (Тодорић и Гардиновачки): „ОБУСТАВЉА СЕ ИСТРАГА покренута и спроведена по решењу истражног судије овога суда Ки.230/76 од 23.6.1976.год., а због основане сумње да су извршили крив.дело несавесно пословање у привреди из чл. 213/1 у вези ст.2 КЗ“ - по одлуци I ОЈТ, на основу списка достављених на одлуку, од стране истражног судије овога суда, а по окончању истраге спроведене на захтев поменутог тужилаштва.
- „Како I ОЈТ у Београду својим дописом КТ бр.2630/76 од 6.7.1976. године обавестило суд да одустаје од кривичног гоњења против окр.Тодорић Александра и Гардиновачки Живојина, због крив.дела из чл.213/2 ил КЗ, то је са изложеног а на основу чл.158 ЗКП, одлучено као у изреци овога решења.“
- У потпису, истражни судија, Калаба Светозар

Предузеће „Минел“ је допис о доношењу решења о обустављању ове истраге завело у своје књиге са датумом 23. VII 1976. – Гардиновачком је послато поштом, са жигом 22. VII 1976.

20. III 1980. Одлука бр. IV/482 РС Инвест-Импорт, ООУР Металургија и енергетика, именује се друг Гардиновачки Живојин, дипл.инг. за в.д. директора поменутог ООУР-а до попуне радног места путем конкурса а најдуже на 6 месеци. У потпису, предс.рад.савета, Драган Ивановић
- Послови и радни задаци: организација и координација рада ООУР; руковођење и заступање ООУР-а; планирање и информисање; аквизиција.

XII 80/XII 81. Алжир, по други пут. Овај пут је отпутовао из Инвест-Импорта, да оснује представништво. Из Алжира се враћа крајем 1981. а на месту шефа представништва га наслеђује колега Радмиловић. У интерним новинама Инвест-Импорта из 1990. пише да је представништво почело са радом 1981. године, да је „врло брзо постало једно од најзначајнијих у југоколонији у Алжиру“ и да је планирано се из тог „пункта“ касније обрађују тржишта Марока и Туниса, очекиваног „јединственог тржишног и производног простора на нивоу Магреба“.

Отишао је у пензију марта 1983. године са места саветника генералног директора Инвест-Импорта.

саставила Б.Н.
2010.